

Textus: Római levél 4. rész 7-8. verse: „Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik. Boldog az az ember, akinek az Úr bünt nem tulajdonít.”

Kedves Testvéreim!

Mostanában sok olyan hatás ért, ami miatt elkezdtem gondolkodni azon hogy min múlik az ember boldogsága. A külső körülményeken? Nyilván most mindenki azt a választ várná tőlem, hogy nem, de azt mondom: részben igen. Hogyha minden nap a betevő falatért folyó küzdelemről szól, amikor az sem biztos, hogy mi lesz a következő napon, akkor nagyon nehéz boldogságról beszélni. Hogyha attól kell rettegni, hogy mikor fordul hidegre az idő, mert nincsen egy hajlék ahová behúzódhatnak, akkor nem értelmezhető ez a kifejezés. Hogyha azt a kérdést kell feltenni, hogy éppen mit áldozzanak fel a család élete érdekében, a gyerek továbbtanulását, vagy a család létbiztonságát, akkor megint csak nagyon nehéz a boldogságról beszélni. Tudom, hogy jelenlegi élethelyzetünkől kiindulva ezek extrém dolgoknak tűnnek. Azonban fontos látnunk azt is, amivel sokan küzdenek ebben a világban.

Ebből következne aztán az is, hogy akinek rendelkezésére áll minden, ami szükséges, mert minden nap van mit ennie, van víz, amit ihat, van fedél a feje felett, tud ruházkodni, annak a boldogsága nem a külső körülményektől függ. Ez pedig így is lenne, hogyha meg tudnánk elégedni azzal, amink van. Hogyha hálásan el tudnánk fogadni Isten kezéből azt, amit adott. Ha az éppen kevés, akkor azt. Hogyha sok, akkor azt. Csak-hogy azt is látom, hogy magunkat tesszük boldogtalanná. Ami van, az nem elég szép, és nem elég jó. Természetesen mindennél lehet szebbet és jobbat találni. Amink van, az már nem elég új. Természetesen mindennél lehet újabbat találni. Ezzel pedig a folyamatos boldogtalanság érzés vesz erőt rajtunk. Nem lehet enyém a legszebb, a legjobb, a legújabb. Valamit nem érhetek el. Ez pedig csalódást, keserűséget okoz. Ebből a hozzáállásból nem lesz boldogság.

Kedves Testvéreim, azt hiszem, hogy mindenki pontosan érzi a saját életében lévő gyenge pontokat. Mi áll a boldogsága útjában. Mi az, ami nem teszi lehetővé, hogy hálás örömmel fogadjon el mindent. Mindazt, amit az adott napra Isten elkészített. Pedig minden egyes napban találhatunk ilyen. Az örömet és a szép pillanatokat. Az elvégzett munkát. Az erőt a feladatokban. Azt, hogy a legnehezebb és legnyomorultabb napokon is kaptunk reménységet. Azt, hogy az életünk olyan lehetőséget kapott Jézus Krisztusban, amit megkapott ugyan mindenki, de nem mindenki él vele. Pál apostol is leírta, hogy hogyan is néz ki ez a típusú boldogság. „Én megtanultam, hogy elégedett legyek azzal, amim van. Tudok szűkölködni, és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, bővölködéssel és nélkülözéssel egyaránt.” (Filippi levél 4. rész 11-12. verse) Számára nem a külső dolgoktól függött a boldogság, ugyanis így fejezte be ezt a gondolatmenetet: „Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem”. (Filippi levél 4. rész 13. verse)

Amikor ugyanis itt a Római levélben Pál apostol leírta, hogy boldogok azok, akiknek „megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik”, akkor pontosan arról beszél, hogy az ilyen emberek minden külső körülménytől függetlenül boldogok. Miért is? Azért, mert az életüket terhelő legnagyobb súly, a bűn súlya már nincsen rajtuk. Azért, mert ha olyat tettek is, olyat mondtak is, olyat gondoltak is, vagy csak elmulasztottak megtenni valami jót, akkor sem terheli őket ennek a súlya Jézus Krisztus kegyelme miatt. Az igazi boldogság ugyanis az, amikor a lelken belül rend van. Hiszen akkor kívül is minden rendezett lesz. A boldogságom nem másokon múlik, nem a körülményeimben múlik, hanem azon, hogy az én belsejemben boldogság van-e.

Több olyan történetet olvastam már, amikor egy nehéz kapcsolatból kiszabaduló férfi vagy nő, amikor legközelebb társat választ, akkor ugyanolyan típusú személyt választ. Alkoholista férjjel küzdött, és amikor legközelebb választ, akkor szintén egy alkoholizmusra hajlamos férfit választ. Szavakkal brutálisan bántalmazó felesége volt, és amikor ismét eljutott odáig, hogy párkapcsolatba lépjen, akkor ugyanolyan nőt választott. Miért? Mert a saját belső dolgait nem rendezte. Mert a lelke boldogtalan volt, és ebből a boldogtalanságából választott. Először rendeznie kellett volna a múltat, lezárni mindent, ami ott történt, mondjuk ki itt, legalább a templomban: meg kellett volna bánnia a bűneit, még akkor is, hogyha látszólag ő nem követett el semmit, hogy aztán tiszta lélekkel indulhasson újra neki az életének. Boldog, „akinek megbocsáttattak törvényszegései és elfedeztetek bűnei”.

Pál apostol egy olyan kifejezést használ itt, ami egyetlen más helyen sem fordul elő az Újszövetségben. Valami egészen különleges dolgot mond el. Boldog az, akinek „elfedeztetek bűnei”, másként elmondva, boldogok azok, akiknek a bűneit letakarták. Akik nem látják többet az emlékeztető jeleket. Nem tűnnek el a

bűneink, hiszen nem lehet semmit meg nem történné tenni, de Jézus Krisztusban egy takaró kerül rájuk. Olyan takaró, amit mi nem tudunk felemelni. Ami nem engedni, hogy benézzünk alá. Ami lehetővé teszi, hogy oldódjanak a görcseink, a megrögződéseink, a félelmeink, a beidegződéseink. Elfedeztettek. Nem látszanak többé.

Sajnos érdekes az emberi lélek. Még akkor is, amikor meg van győződve arról, hogy bocsánatot nyert, még akkor is eszébe jutnak az elkövetett hibái. Pedig egyszer már a takaró alá került. Akkor újra kell kérni Jézus Krisztus bocsánatát. Érkezzen egy újabb takaró, mondhatom úgyis, hogy minden egyes nappal, egy egészen új kezdet. Nem az határoz meg többé, ami a múltban volt, nem az határoz meg többé, amit hordozok, amit elkövettem, ami mindig is jellemző volt rám, hanem az, amit Krisztusban megkaptam. Hiszen a bűneim elfedeztettek, a bűneimre rákerült a takaró.

Boldog tehát az olyan ember, aki minden egyes napon tud újat kezdeni. Aki valóban átéli annak a csodáját, hogy ami eddig volt az nem számít. Csak az számít, ami előttem van. Ahogyan Pál apostol megfogalmazta: „Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért”. (Filippi levél 3. rész 13-14. verse)

Tudom, hogy furcsán hangzik, de a keresztyén élet a jelen legmélyebb megélését jelenti. Benne vagyok abban, amit éppen teszek. Azért, hogy az megfeleljen a Megváltónak. Amikor másokkal találkozom, akkor a legteljesebben ott vagyok, hogy a figyelemmel, az odafordulással kifejezzem a másinak Isten közöttünk megjelenő szeretetét. Amikor kapcsolódok, akkor nem csak egy programpontra pipálok ki, hogy most sportolni kell, mert ezt mondta az orvos, most a kertben kell lennem, mert ezt is rendezni kell, hanem hálával veszek részt benne. Meglátom Isten keze nyomát a fejlődő növényekben, és észreveszem azt a csodát, ahogyan a testünket is megalkotta. A jelenben benne vagyok, mert Isten jelen van én bennem. A jelenben benne vagyok, mert Isten jelen van én bennem.

Ennek az egésznek kiinduló pontja az, amit Isten Jézus Krisztusban nekünk adott. A golgotai kereszten megismételhetetlen dolog történt. Isten legyőzte a bűnt. Amikor pedig Isten elé állok, akkor nem úgy néz rám, mint aki sok mindent elrontottam, hanem úgy, mint akinek nincsen a rovásán semmi. Boldog az, akinek a Mindenható „nem tulajdonít bűnt”. Megtehetné, hogy nekünk tulajdonítja, de nem teszi.

Megtehetné, de nem teszi. Számomra az egyik legmegrendítőbb példája ennek egy szigorlati élményem. Magyar egyháztörténet tárgyából szigorlatoztam, és egy tétel kivételével mindent megtanultam. Isten akart még egy kicsit nevelni rajtam, ezért kihúztam az utolsó tételt. Azt tudtam, hogy minden lehetőséget meg kell ragadni. Ami csak eszembe jutott, azt elmondtam. Ami nem jutott eszembe, azt megpróbáltam elmondani, mire a professzorunk kedvesen csak ennyit mondott: „ezt inkább hagyjuk”. Amikor kijöttem a teremből, teljes meggyőződéssel voltam abban az irányban, hogy meg fogok bukni. Nem is adtam volna magamnak más jegyet. Aztán jött a közös eredményhirdetés, amikor az egész évfolyam ott állt, és mindenki hallgatta az eredményét. Amikor a nevemhez értek, akkor egy közepes érdemjegy hangzott el. Mind a mai emlékszem arra a fejbevágó, megszédítő és bizony megszégyenítő érzésre, ami akkor fogott el. Megbuktathatott volna, de nem tette meg. Ebből az érzésből fakadt aztán egy másik. Mindent megtettem annak érdekében, hogy a lehető legjobbat hozzam ki magamból magyar egyháztörténetből. Így is történt.

Miért mondtam el kicsit hosszabban ezt a történetet? Azért, mert amikor minden egyes napon ott állunk Isten előtt az eredményhirdetés alkalmával, akkor nyugodtan azt mondhatná, hogy ez bukás. Nagyon messze álltok még attól, amit meg kellene valósítani. Aztán elhangzik egy kitűnő. Miért? Mert Isten nem számítja be nekünk a bűnt. Azt számítja be, amit Jézus Krisztus hozott el. Az pedig tökéletes.

A boldogság ettől a megrendítő, kicsit megszégyenítő pillanattól kezdve lehet az enyém. Megérdemelném, ha beszámítanák minazt, amit elrontottam, de nem számítják be. Megérdemelném, ha felsorolnák azt, ami terheli a lelkiismeretemet, ha megemlítenék mindazt, amivel másokat bántottam, de szó sem esik róla. Egészen egyszerűen Isten ránk néz, és Jézus Krisztus kereszthaláláért, az Ő feltámadásáért minden bűnünket betakarja, és semmit nem számít be nekünk. Ezzel az érzéssel pedig másként látjuk az életünket, a jelenünket, minden napunkat. Lássunk így, hogy igazán boldogok legyünk!

Ámen!